

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Petiti Philosophi & Doctoris Medici, Miscellaneorum Observationum Libri quatuor

Petit, Pierre

Trajecti ad Rhenum, 1682

Cap. XVI. Observatio quaedam Aristotelis usurpata Galeno, suppresso
auctoris nomine.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13245

defendit) proinde nihil sibi esse opus Epicuri philosophia
ad eos metus depellendos ; contra hos , inquam, arguit ex
his quæ ipsi faciunt in adversis rebus & gravibus ærumnis.
nam nihilo secius vitam quocumque modo retinere vo-
lunt , & quidvis perpeti malunt , quam mori ,

Omnibus ærumnis affecti denique vivunt :

Et quocumque tamen miseri venere , parentant ,

Et nigras mactant pecudes , quas manibus divi

Inferias mittunt : multoque in rebus acerbis

Acrius advertunt animos ad religionem.

Quo magis in dubiis homines spectare periculis

Convenit , adversisque in rebus noscere qui sint.

Nam vera voces tum demum pectore ab ipso

Eliciuntur & eripitur persona , manet res.

CAPUT XVI.

*Observatio quadam Aristotelis, usurpata Galeno sup-
presso auctoris nomine.*

Alenus in libello, quem προτρεπτικὸν πρὸς τοὺς
τέχνας inscripsit, eos increpans, qui forma
& viribus corporis gloriantur, animi autem
bona negligunt, Homerum semel tantum
Nirei qui inter Græcos forma excelluit, men-
tionem fecisse notat : Καὶ γὰρ ὁ Νιρεὺς κάλλιστος μὲν ἀνὴρ
ὑπὸ Ἰλίου ἦλθεν, ἀλλ' ἀλαπαθὴς ἦν. καὶ διὰ τῆς ἀπαξ ἀν-
τὶ μόνον ἐμνημόνευσεν Ὀμηρὸς ἐν νέων καταλόγῳ. i. Etenim
Nireus vir quidem pulcherrimus ad Ilium venit, verum ignavus
erat, atque idcirco semel tantum Homerus ejus mentionem fe-
cit. Atqui Aristoteles multis ante seculis, quam Galenus na-
tus esset, hoc animadverterat : ut videre est in tertio libro

Rhetor.

Rhetor. cap. 12. Ubi eorum vim considerat, quæ Græci magistri *ἀσύνδετα* hoc est *dissoluta* vocant, huncque in modum explicat: ἔτι ἔχει ἰδίον τι τὰ ἀσύνδετα· ἐν ἴσῳ γὰρ χρόνῳ πολλὰ δοκεῖ εἰρηῶσαι· ὁ γὰρ σύνδεσμος ἐν ποιεῖ τὰ πολλὰ. ὡς εἰάν θῆται, δῆλον ὅτι τὸν ἀντίον ἔσται τὸ ἐν πολλὰ. ἔχει οὖν ἀυξήσιν, ἠλθον, διελέχθην, ἰκέτευσά πολλὰ. δοκεῖ ὅτι ὑπεριδεῖν, ὅσα εἶπον, ὅσα Φημί. τῆτο ὃ βούλεται ποιεῖν καὶ Ὀμηροῦ, ἐν τῷ,

Nireus δὲ αὖ Σύμηθεν,

Nireus Ἀγλαΐης,

Nireus ὃς κάλλιστος.

Περὶ οὗ γὰρ πολλὰ εἰρηται, ἀνάγκη καὶ πολλάκις εἰρηθῆ. εἰ οὖν καὶ πολλάκις, καὶ πολλὰ δοκεῖ. ὡς εἰ ἠυξήσεν ἀπαξ μνηθεῖς διὰ τὸν παραλογισμόν, καὶ μνημὴν πεποίηκεν, ἔδαμοῦ ὕστερον αὐτῷ λόγον ποιησάμενος. i. Præterea proprium aliquid habent asyndeta: in equali enim tempore, multa videntur dicta esse. Nam conjunctio unum, quæ multa sunt, facit. Quamobrem si auferatur, manifestum est fore id, quod unum est, multa e converso. Habet igitur amplificationem; veni, narravi, supplicavi multum; videtur autem contemnere quacumque dixi, quacumque ajo. Sed & Homerus idem vult facere in illo:

Nireus autem ex Syma:

Nireus Aglaja filius:

Nireus, qui pulcherrimus:

De quo enim multa dicta sunt, necesse est & sæpe eum dictum esse. Si igitur & sæpe, etiam multa videntur. Quare amplificavit, cum semel ejus meminisset, propter fallaciam, & mentionem fecit, etiamsi haud quaquam posterius de ipso sermonem habuerit. Porro initium cujusque versus ponere ad rem demonstrandam satis habuit Aristoteles; si quis autem integros desiderat, Homeri librum 2. Iliad. legat in recensione navalis Græcorum exercitus. Ceterum ex his Homericis carminis majestatem æstimare licet, ut cujus se interpretem ipse philosophorum, atque, ut quod sentio, dicam, Græcis inge-

ingeniorum princeps tam propalam fateatur; neque apud eum rhapsodi munere fungi indignum putet.

CAPUT XVII.

Quiddam apud Platonem animadversum de ministranda cicuta damnatis apud Athenienses, & de ejus herba vi. Locus Plinii emendatus.

Nil esse arbitrò apud magnos auctores, quod non dignum animadversione videri debeat: sæpe enim eorum libros legentes, egregia præterimus, quæ respicere non dignamur & parvi momenti esse putamus. Hoc præsens animadversio cujusdam loci Platonis in *Phædonè* sive de Immortalitate animi manifestabit. Cum Socrates supremo vitæ die in carcere cum familiaribus intentius de animæ immortalitate disputaret minister publicus ad Critonem unum ex illo cœtu, accessisse dicitur, eumque admonuisse, ne fineret Socratem prolixius atque studiosius verba facere. Quod hæc intentio venenum sumpturis inutilis esset, utpote quæ suscitato calore nativo vim medicamenti impediret, interdumque hac causa cogerentur quidam bis & ter haurire idem medicamentum. Platonis verba hæc sunt: Σω. πρῶτον ὃ Κρίτωνά τόνδε σκεψώμεθα, τί ἐστιν ὃ εὐλεύεται μοι δοκεῖ πάλαι εἰπεῖν. Τί δέ, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Κρίτων ἄλλογε, ἢ πάλαι μοι λέγει ὁ μέλλον σοι δώσειν τὸ φάρμακον, ὅτι χρὴ σοι φράζειν, ὡς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι. Φησὶ γὰρ θερμαίνεσθαι μᾶλλον διαλεγόμενος. δεῖν δὲ οὐδὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φαρμάκῳ. εἰ δὲ μὴ, ἐνίοτε ἀναγκάζεσθαι καὶ δις καὶ τρίς πίνειν τὰς τί τοιοῦτον ποιοῦντας. Cum igitur hunc locum legerem; incessit me dubitatio, quid sibi iste minister hujusmodi moni-